

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 701/2016
08.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Р., због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адв. Д.Р., адв. И.М. и адв. С.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 6К бр. 581/14 од 22.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 115/16 од 04.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног А.Р., адв. Д.Р., адв. И.М. и адв. С.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 6К бр. 581/14 од 22.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 115/16 од 04.05.2016. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу 6К бр. 581/14 од 22.01.2016. године окривљени А.Р. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 5.000,00

динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 115/16 од 04.05.2016. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Прокупљу, окривљеног и његових бранилаца, адв. Д.Р., адв. И.М. и адв. С.С., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу 6К бр. 581/14 од 22.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 115/16 од 04.05.2016. године захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног А.Р., адв. Д.Р., адв. И.М. и адв. С.С., због повреде закона из члана 485. став 1. тачке 1) и 3), став 2. у вези става 4. истог члана ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 1) и 11), став 2. тачка 1), 2) и 3) и члана 439. тачке 1), 2) и 3) ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев а побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или пак да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног А.Р. у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), је неоснован.

Браниоци окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истичу да је побијаним правноснажним пресудама и поступку који је претходио њиховом доношењу учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је правноснажна пресуда Основног суда у Прокупљу заснована на доказу на коме се пресуда не може заснивати. Притом као недозвољен доказ браниоци окривљеног означавају исказ сведока Д.М., дат на Записнику о саслушању пред Основним јавним тужиоцем у Прокупљу Кт бр. 1416/13 од 24.10.2013. године, јер је тај исказ дао у својству осумњиченог у поступку одлагања кривичног гоњења.

Међутим, из списка предмета произилази да је Д.М. саслушан и у својству сведока пред Основним судом у Прокупљу на главном претресу дана 20.11.2015. године, којом приликом је поновио раније дат исказ и још једном се изјаснио о критичном догађају, па сама чињеница да је том приликом дао идентичан исказ као и када је саслушаван у својству осумњиченог у поступку одлагања кривичног

гоњења по оцени Врховног касационог суда није од утицаја на законитост тог доказа. Имајући наведено у виду као и чињеницу да окривљени никада није имао својство саоптуженог, а како то произилази из списка предмета, то Врховни касациони суд закључује да се у конкретном случају не може говорити о доказу на коме се пресуда не може заснивати, односно доказу прибављеном на незаконит начин па је из напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, захтев бранилаца окривљеног у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен као неоснован.

Надаље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног се као разлог подношења захтева означавају и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 11) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП као и повреде закона из члана 439. тачке 1), 2) и 3) ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП) те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости, због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Имајући у виду цитиране законске одредбе Врховни касациони суд налази да истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачке 11) и став 2. тачке 2) и 3) ЗКП не предствљају законом (члан 485. став 4. ЗКП), дозвољен разлог за подношење захтева, па је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у овом делу, одбацио као недозвољен.

Браниоци окривљеног А.Р., као разлог подношења захтева за заштиту законитости означавају и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, при чему само формално означавају ове повреде, због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизују у чему се оне састоје, док суштински у образложењу захтева указују на погрешну оцену доказа и полемишу са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, истичући да окривљени критичном приликом није могао поступати као службено лице, имајући у виду функцију коју је обављао и облик организовања предузећа у коме је ту функцију обављао, а што не представља дозвољене разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту

законитости бранилаца окривљеног и у том делу сагласно одредби члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.